

thomas

carmen klein

A ja sam uzela komad papira i pisala, volim Thomasa, volim Thomasa, I love Thomas... Beskrajno sam pisala. I osjećala.

Ujutro. Thomas, metar osamdeset u jednoj čarapi i pidžami. Malko raščupan. Ne jako. Ja sam uvijek jače raščupana ako se ne počesljaj. Volim njegove mekane lagane pidžame. Svijetlozelenu. Svjetlomashinastozelenu. Ta mu najbolje stoji. Kao njegove oči.

Znaš Thomas, pričala sam frendici. Visoki smeđi? Ne, visoki blond.

Volim njegove pidžame. Smeđu. Smeđu druge nijanse. Ja imam dvije od sličnog materijala. Tamnoplavu. Crvenu.

Thomas za mene oblači bijelu košulju. Sjedi u bijeloj košulji bez hlača. Raskopčan. S kosom po vratu.

Mažem jako usta tamnosmeđim ružem. Otiskujem usta njemu po licu. Frendica ga fotografira. I mene. Hoću puno fotografija s Thomasom. Možda ću sklepati neku knjigu s fotografijama, kažem frendici.

S cigareta. Skoro cijeli film. S čikobernicom. I šibice. Upaljač. Duge tanke tamne cigarete. Sjedim kraj njega na podu. Palimo cigaretu. Vučemo dimove. Posudujem dim. Pušem sretno dim u njega. Dijelim okrajak.

Ne mogu živjeti bez njega. Ne bih mogla živjeti bez njega.

Čuvam za njega par čarapa s natom. Samo za njega. On obožava ženske noge. Ja baš ne volim ženske noge. Ali za njega. Nosim ih u džepu od jakne. Ja sam neuropsihijatar. Meni možete sve ispričati, smijem se frendici.

Na sebi nosim najobičnije kratke bijele čarape od pamuka. Ženske s natom nosim u džepu. Normalna ženska to navuče na sebe, kaže mi jedna ženska. Ja to čuvam za spicijalne prilike. Kaj radiš s tim?, pita me. Niš. Izvadim ih iz džepa, rastegnem i razmašem s njima. Potpuno su nove. Vežem ih oko vrata kao kravatu. Ponekad ih navlačim na sebe i rastežem noge. Hodam. Sjedim i promatram vlastite noge kao da im nisam vlasnik. Kao da sam netko drugi. Frendica me fotografira. I Thomasa. Neka se sama fotografiram u ogledalu. Pa kaj će ti onda čarape?, pita me ona ženska. Niš. Zezam se s njima.

Ponekad i s grudnjakom. Najviše s potkošuljama. Njih obožavam. Moje potkošulje su najobičnije ljetne majice. Neke s podrežanim rukavima.

Perem fine ženske čarape u blagom rastvoru. Dodajem mirisno sredstvo za svježinu i lepšavost. Poletjet ću.

Ne mogu živjeti bez njega. Najviše se volim igrati s Thomasom ujutro nakon buđenja. Prije pola godine došlo mi je jako slabo. Moji su već mislili da ću umrijeti. Ako nećeš jesti, djevojko, razne osobe su mi govorile, ći češ na infuziju krvi, ukoliko već ne bude prekasno. Nije bilo prekasno. No nisam išla ni na infuziju krvi. Ostala sam deset dana s Thomasom. Otišla sam s jednim kofetom k njemu. Bili smo stalno sami. Osim ako nismo pozvali frendove.

Vratilo mi se apetit. Strašan organizam sam ja. Već nakon nekoliko dana život je prodivljao u meni. Pojeli smo hrpu sendviča.

Nije to samo jesti sendviče, rekao mi je jednom liječnik. Treba jesti sendviče, rekao mi je jednom liječnik. Treba jesti sa žlicom. Inače postanete nervozni. A možete dobiti i čir na želucu.

Mi smo jeli svašta, Thomas i ja. Ne konzerve i limenke. Raznovrsno. Neka sam kuhala grašak. Varivo. Moja tetka to zove ćušpajz. Neka sam skuhalo meso u juhi. Od mojih nitko ne bi vjerovao da sam u stanju tako nešto izvesti. Kupila bih komad govedine, skuhalo ga s mrkvicom, dodala tijesto. Rezali smo meso popola. Trudila sam se da prepolovim približno jednako. Prala sam čak i tanjure. Neka smo jeli iz istog tanjura, ovisi o vrsti hrane, da bude manje za pranje. Ispirala sam tanjure pod vrućim mlazom s kapima Čarlija, mislim da se sredstvo zvalo nekako drukčije, i to je išlo jako brzo i bez problema.

Stvarno, dobro smo jeli. Pojeli smo hrpu sendviča. Naročito za doručak i večeru. Pili

smo na litre mrkvinog soka.* Jeli smo sendviče ujutro na krevet. U pidžami. Nitko nije prijetio da ćemo namrviti po plahti. Ni prstima zamastiti jastučnicu.

Po ljeti ću opet ći k Thomasu, pričam frendici. Ići ćemo skupa na more. Kaj ti kažu tvoji? Niš. Zapravo im je drago da sam se izvukla. Znaš kad me ono uhvatilo prije pola godine. Mislili su da je sa mnom gotovo.

A ja sam bila stajala ispred sobe okružena šačicom rulje i čekala da me liječnik pozove. Pričali smo. Kaj je tebi? Meni? Svašta. Ne mogu učiti. Onda si ti jako betežna.

Svašta ti je to bilo, pričam frendici. Otkako sam bila dva tjedna s Thomasom, učenje mi je postalo mačji kašalj. Jučer sam dala zadnji ispit. Uopće mi više nije utjecalo na živce.

Nije te nekad činio ljubomornom, pita me. Ne. Uopće nikad. To me čudi od tebe, kaže. Da, ljudi su čudni, kažem.

Imaš još filma, pitam. Mislim da je pri kraju. Dodaj ću ti love za novi. O.K., kaže.

Kako su lijepe sve te košulje! Sjedim pred otvorenim ormarom. Miris čistog rublja. Lijepe li boja. Indijansko plava. Boja zore. Svjetlozelena. Jedna od mojih omiljenih boja.

Moja omiljena majica. Tamno purpurno ljubičasta. Obući ću je za novu seriju fotografija. To je samo po sebi jako dobra boja, rekla mi je jedanput jedna ženska ironično. Prije nego smo se posvadale. Ali ne te večeri. Posvadale smo se nekoliko mjeseci kasnije. Tog popodne-

va razgledavale smo ruževe. Htjela sam kupiti sjajni plavoljubičasti ruž za onu majicu. I za si-ve čarape s natom. I za moju plavoljubičastu suknju koja se Thomasu najviše sviđa. I meni. Čvrsta, jednostavna, ravno rezana, naprosto komad tkanine za fina muška odijela, skladan u struku, koji pokriva noge i malo koljena, padajući preko tih lijepih dugih ženskih izraslina dajući naslutiti što se ispod krije. Za Thomasa. Naročito kad netko hoda tako kao ja. Nabusito.

Znaš po čemu sam te prepoznala, rekla mi je jednom frendica dok me čekala. Prepoznala sam te po hod.

Opet ću obući višnja crvene cipele. U njima mi je najljepše sjediti na podu kraj Thomasa. Frendica je kupila još filma. Bit će fotki.

Baš su dobre te cipele. Prave ženske cipele. Sjajne, višnja crvene, lagane ali čvrste. Imaju tri reda na žnirance. Nemaju peturinu da nadize, gužva i razdire petu na čarapi. Ne stižu prste u neku kašu od 3 cm plus flasteri. Thomas voli te cipele. I ja. Volim u njima sjediti kraj njega na podu.

Znaš Thomasa, pričam jednoj ženskoj dok prolazim ulicom u svojoj omiljenoj majici i sa svježe opranom kosom. Onaj s crnom kosom? Ne, plavokos, smijem se. Čemu se smiješ?, pita me. Ne mogu ti objasniti. Pokazat ću ti fotografije za koji dan.

* Pravila sam po jednu čašu za sebe, jednu za njega.

uvod u akustiku

zoran mirković

Najveće čudo koje se ikad dogodilo je Čudo Postanja. Da nešto postoji, umesto, kako je logično, da ne postoji, najveće je iznenađenje, a ipak se dogodilo. Svet postoji. To je prvo i osnovno. A da je to ludost nad ludostima, svedoči i činjenica, da je on takav kakav je, prepun kriza, napetosti i sukoba, aporija i paradoksa, katastrofa.

Jer dok je duh lebdeo nad vodom nije imao nikakvu zamisao kako bi bilo šta stvorio. Reč stvaranje nije ni postojala. A tada se slučajno dogodilo da mu se omakne uzdah prema površini nad kojom je obitavao, ona se uzburkala — i tada je nastalo Stvaranje. A sastojalo se u sledećem:

1. Duh je izgubio svoj odraz na površini u kojoj se ogledao, lik kojim je bio zarobljen. U tom trenutku stekao je slobodu, odrešio se od samosagledavanja i ugledao moć stvaranja, izgubljen i osamljen u ništavilu, omeden samo svojim mogućnostima prema beskraju.

2. Sav svet je stvoren na površini vode, granici između svetlosti i tame, onom Ništa koje se ustalasalo uvlačeći svetlost i tamu jedno u drugo, tako, da koliko svetlosti ulazi u tamu, toliko tame ulazi u svetlost. To mesto je Zametak sveta, treptaj — klipa svih bića (sl. 1).

3. — zvuk. Jer talasanje je isto što i treperenje, struna koja titra, oslobađa duh od samozagledanosti, začinja samoću, ništavilo, slobodu — znači početak stvaranja.

4. A živa bića, ljubav, razum, obogotvorenje čoveka samo su dalja čuda, posledica osnovne katastrofe, ludila duha koji je uzdahnuo.

